

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **POHOTOVOŠŤ, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti povinnému **P. R.**, bývajúcemu v B., zastúpenému opatrovníčkou K. H., súdnou tajomníčkou Okresného súdu Bratislava V, **o vymoženie 597,49 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4 Er 422/2005, o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. januára 2014, sp. zn. 21 CoE 287/2013, takto

r o z h o d o l :

Konanie o odvolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. januára 2014, sp. zn. 21 CoE 287/2013 **z a s t a v u j e .**

Povinnému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe notárskej zápisnice spísanej 16. januára 2005 notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom pod sp. zn. N 136/2005, NZ 1565/2005.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 15. decembra 2010, č. k. 4 Er 422/2005-52 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Toto uznesenie nadobudlo dňa 22. februára 2012 právoplatnosť.

Okresný súd Bratislava I (v poradí druhým) uznesením z 24. septembra 2012, č. k. 4 Er 422/2005-106 exekúciu zastavil, oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi Mgr. Jozefovi Ďuricovi trovy exekúcie vo výške 21,22 eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia, súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému náhradu trov exekúcie nepriznal. Rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Rozhodnutie o zastavení exekúcie odôvodnil uvedeným ustanovením zákona, kde v prípade ak súd exekúciu vyhlási za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, zastaví ju.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. januára 2014, sp. zn. 21 CoE 287/2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.), povinnému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd na doplnenie uviedol, že z ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyplýva povinnosť exekučného súdu zastaviť exekúciu, ak ju už súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať a to kedykoľvek v priebehu exekučného konania. Exekučný poriadok s účinnosťou od 1.9.2012 posilnil vylúčenie simultánneho spôsobu rozhodovania o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavení exekúcie ustanovením § 57 ods. 5 citovaného zákona, ktoré však bolo s účinnosťou od 1.1.2013 zrušené.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O.s.p.), lebo nerešpektoval právo účastníka na to, aby jeho vec bola rozhodovaná vnútroštátnym súdom na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého po vstupe Slovenskej republiky do EÚ je aj výklad práva EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v konaní o prejudiciálnej otázke (m. m. IV. ÚS 206/08). Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), keď inter alia nesprávne interpretoval a aplikoval § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Nakoľko zamietajúci výrok uznesenie odvolacieho súdu neobsahuje, najvyšší súd sa takýmto odvolaním nemohol

zaoberať. Oprávnená zároveň uviedla, že odvolanie voči uzneseniu odvolacieho súdu podáva v celosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podala oprávnená, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, iba za splnia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offo. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 2 O.s.p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejedanie veci vyplývajúca zo zákona.

V prejednávanej veci z hľadiska formálneho (najmä označenia opravného prostriedku), ani obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení, ako aj argumentácie, tvrdení, námietok, zvolených formulácií a vymedzenia toho, čo účastník žiada) nebolo možné mať pochybnosti o tom, že procesný úkon oprávnenej, ktorým napadla uznesenie odvolacieho súdu, je odvolaním v zmysle § 201 a nasl. O.s.p.

Podľa § 201 (veta prvá) O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O.s.p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch

týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 10 ods. 1 O.s.p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O.s.p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (viď § 9 ods. 2 O.s.p.).

Rozhodnutie krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím krajského súdu ako súdu odvolacieho. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávnenej preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto konanie o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu odvolacieho súdu zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa odvolacie konanie muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť povinnému trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd mu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, lebo nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní tejto náhrady (§ 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. júla 2014

JUDr. Oľga T r n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková